

Anouk Heijnen, *Sting of Time*, 2022

De serie foto's die Anouk Vialle (1998) toont is verstild, misschien zelfs dood te noemen. De manier waarop ze haar foto's presenteert, tegen een gitzwarte achtergrond, versterkt dit gevoel. Haar eindexamenwerk vormt een persoonlijke reflectie op haar chronische ziekte en de angst om bepaalde situaties geen tweede keer te kunnen ervaren. FOMO (*fear of missing out*) kenmerkt wellicht de huidige generatie afstudeerders, die een groot deel van hun studie op afstand en digitaal moesten volgen, meer dan gemiddeld onder jongeren. Maar Vialle weet deze urgentie in haar eindexamenwerk breder te trekken en op een heel eigenzinnige manier vorm te geven. Als onderwerp koos ze natuurgebieden die een bijzondere plek in haar leven innemen, waarbij ze zich lijkt af te vragen of je

dezelfde plek twee keer kunt bezoeken. *Panta rhei*. Alles is in beweging.

De landschappen die Vialle portretteert, probeert ze zo realistisch mogelijk en waarheidsgetrouw vast te leggen. Daarbij kijkt ze niet alleen door de lens van haar camera om iets te registreren, maar verwerkt ze ook de vezels van de planten die rondom de bomen groeien die ze fotografeert tot papier om op te printen. In een tijdrovend proces waarbij deze planten, denk bijvoorbeeld aan afgestorven pijpenstrotjes (*Molinia Caerulea*) die veel voorkomen op de heidegebieden waar de foto's gemaakt zijn, worden uitgekookt, wordt voor elk beeld een specifiek papier gecreëerd. Op deze wijze vormt de drager van de verschillende beelden een reflectie op de vegetatie die ze fotografeert, waarbij telkens een verbinding

wordt aangegaan tussen het beeld en het materiaal waarop wordt gedrukt.

Vialle: 'Het werk toont dode bomen en kan daardoor wellicht in minor gezien worden, maar dit soort vegetatie biedt een humuslaag voor de toekomst en is daardoor betekenisvol. Op de plekken die ik gefotografeerd heb komen verwondering en angst samen. In weerwil van het beladen onderwerp van de fotoserie is de boodschap uiteindelijk hoopvol; net zoals dode natuur een tweede leven krijgt in deze fotoserie, kunnen pijn en eenzaamheid in onze samenleving zichtbaar worden gemaakt en geadresseerd worden.'

Guus van Engelshoven is conservator hedendaagse kunst bij Museum De Domijnen

ANOUK VIALLE